

פחד דוד

פרשת קורח

כ"ו סיון תשע"ו

825

י"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוכ"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 19:13 | 19:29 | 19:22 | 19:29

מוצאי שבת 20:31 | 20:34 | 20:35 | 20:25

רבינו תם 20:59 | 20:56 | 21:00 | 20:57

שבת מברכין

המולד בליל שלישי בשעה 1 ו- 28 דקות וחלק אחד

הילולא דצדיקיא

כו - רבי יונתן בן עוזיאל

כז - רבי חנינא בן תרדיון

כח - רבי ישראל זאב גוסטמאן

ראש ישיבת 'נצח ישראל'

כט - רבי שלמה דאנה

ל - רבי יום-טוב ידיד הלוי

א - יוסף הצדיק ע"ה

ב - רבי יוסף בן וואליד

כו - התנא רבי יוסי בן קיסמא

כז - רבי מאיר ב"ר יצחק,

אב"ד אייזנשטאדט

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

משכיל לדוד

נגיעות אישיות מובילות לאבדון

ונראה לברא שמלכתחילה כוונתו של קורח היתה לשם שמים, ובאמת ובתמים היתה לו שאלה ותמיהה כיצד יתכן הדבר שמצות הציצית מרבה את זכויות הלוש אותה באופן כל כך פשוט וקל מבלי שהאדם יעמול ויתאמץ לשם כך, הרי מקובלנו שהתורה דורשת עמל וגיעה, על כן התקשה קורח ופקפק בדברי משה שאמר שעצם ראיית הציצית מזכירה את הצורך לקיים מצוות, וכן כל רגע של לבישת הציצית מוסיפה זכויות בקרב הלוש אותה.

אם כן קורח בתחילה פנה אל משה מכיון שהיה לו רצון לברר את ההלכה לאמיתה, וזאת משום שהדברים לא התקבלו על ליבו מפני שידע שהתורה דורשת עמל רב. והוכחה לכך שראשית המחלוקת היתה לשם שמים, ניתן לראות מכך שקורח הצליח לסחוף אחריו את נכבדי העדה, וברי וברור לכל שאם כל מטרתו היתה להקניט את משה, אותם חשובי עם לא היו מתפתים ללכת אחריו, אך בהיות שקורח הציג את הדברים כשאלה הלכתית - התחברו אליו נשיאי העדה.

ולאור דברים אלו קשה כיצד בכל זאת נתדרדר קורח לשפל המדרגה, עד שהקב"ה הסכים עם משה להמית אותו ואת כל עדתו במיתה משונה.

ונראה להשיב על קושיה זו שאמנם קורח התקשה בענין מצות ציצית שלכאורה סותרת את העיקרון של עמל התורה, אך עם זאת קורח עירב בשאלתו שיקולים זרים ונגיעות אישיות של כבוד וגאווה ועל כן מחלוקתו כבר לא היתה לשם שמים והובילה אותו אל עבר פי פחת. והנה את קורח טרדה כל הזמן המחשבה מדוע הוא לא נבחר להנהיג את ישראל למרות היותו מנושאי הארון, מחשבה זו גרמה לו לקנא עד מאוד במשה רבנו, ולמרות שקנאה זו היתה מצויה בתוך תוכו מבלי שיחוש בה בתחילה, היא התפרצה מיד ברגע של מחלוקת, מכיון שהקנאה אינה מעניקה לאדם לקיים מחלוקת לשם שמים, שכל זמן שאדם מערב בשאלותיו אי אלו נגיעות אישיות, אז שאלתו אינה ברה ותמימה, וסופה להובילו אל האבדון.

והוא שאמרו חז"ל (אבות ד, כא) "הקנאה התאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם", שלמרות שהאדם לא מתכוון להשתמש לרעה באלו המידות, מכל מקום מידות רעות אלו בוערות בקרבנו, ואין אתה יודע מתי הן תפרושנה רשת לרגליו וילכדהו.

ומענין זה אנו למדים שלמרות שאדם בא לטעון טענות שלכאורה צודקות, מכל מקום אם מעורב בהן שמץ של מידה רעה ונגיעות אישיות, אזי האמת בטענות ממחרת להסתלק, והאדם מתגלה עד מהרה בקלונו ובחפרתו. ואם קורח שעתיד להיות כהן לעתיד לבוא, ועליו נאמר (תהלים צב, יג) "צדיק כתמר יפרח" - סופי תיבות קורח, לא הצליח לשלוט במידות הקנאה והכבוד שבערו בקרבו ולהסתירן פנימה, מה נאמר ומה נדבר אנו הקטנים.

"ויקח קורח בן יצהר בן קהת בן לוי ודתן ואבירם בני אליאב ואון בן פלת בני ראובן. ויקומו לפני משה ואנשים מבני ישראל חמשים ומאתיים נשיאי עדה קרואי מועד אנשי שם". (במדבר טז, א-ב)

מצינו בפרשת קורח שקורח הקהיל את העדה וערער על מנהיגותם של משה ואהרן הכהן, מתוך טענה כי כל העדה כולם קדושים ובתוכם ה', ועל כן למה להם להתנשא על קהל ה'. קורח בא בטענה אל משה מדוע אהרון הוא זה שנבחר לכהונה, בזמן שבתוך העדה ישנם רבים וטובים אשר ביכולתם לשאת תפקיד רם זה, מתוך כך שאף הם היו נוכחים במעמד הר סיני ושם ה' שגור על פיהם.

קורח אינו מסתפק בטענה זו, אלא מתחיל ללגלג על מצות ציצית וטוען שאין זה הגיוני כלל ועיקר שחוט אחד של תכלת פוטר טלית שלימה, בעוד שטלית שלימה של תכלת אינה פוטרת את עצמה. קורח היה מאוד משוכנע בטענותיו עד שהצליח לגרור עימו מאתיים וחמשים נשיאי עדה קרואי מועד אנשי שם, חוץ מנחשון בן עמינדב שחירף את נפשו וקפץ ראשון למימיו הגועשים של ים סוף (במ"ד יג, ז).

ועולה לה התמיהה כיצד קורח העיז ללגלג על מצות ציצית, שהקב"ה מצווה לבני ישראל ללבוש על גופם ציצית, היות והציצית מעוררת את האדם לידי זכירת המצוות וגורמת לו לקיימן ביתר שאת. וכפי הנאמר (שם טו, טז) "וראיכם אותו וזכרתם", משמע שהראייה מביאה לידי זכירה והזכירה מביאה לידי עשייה.

חז"ל מספרים על אדם שליבו עוררו לדבר עבירה ורצה לחטוא בגילוי עריות, לפתע ראו עיני אותו אדם את הציצית המונחת על גופו, ומיד נזכר בציווי האמור בתורה (במדבר טו, טז) "ולא תתורו אחרי לבבכם", ומיהר לברוח ולנוס על נפשו לבל יחטא בעבירה חמורה זו. וממעשה זה המובא בחז"ל ניתן לראות בחוש עד כמה נכונים המה דברי התורה המדגישים באוזני האדם שהציצית מהווה חומה ומגן מפני העבירה, שעל ידי שאדם יסתכל בציצית, יזכר במצוות התורה וימהר לקיימן.

מסופר שהגאון מוילנא לפני מותו פרץ בבכי, כששאלוהו תלמידיו הסובבים אותו מפני מה הוא בוכה, שהרי שכר רב ודאי שמור לו לעולם הבא. השיב להם הגאון, שעולם הזה הוא עולם המעשה, ואילו העולם הבא הוא עולם השכר והעונש- מבלי שתהא לאדם יכולת לפעול ולהרבות זכויותיו. והסביר הגאון את בכיו ואמר, שעתה בזמן שהוא עומד לעזוב את עולם המעשה, הוא מצטער על כך שכבר לא יוכל להרבות זכויות באופן פשוט כל כך - על ידי לבישת הציצית שהיא מצוה המרבה את זכויות האדם מבלי שיתבקש לטרוח עליה כלל, ומבלי שיהא לו בה חסרון כיס.

וכן קשה כיצד העיז קורח להחציף פנים כנגד משה רבנו שליחו של הקב"ה, ולערער על מנהיגותו בחוצפה ועזות פנים.

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לי הסיבה לדבר. זהו העסק שלך, אתה מתעסק עם החיה הטמאה וממנה מגיעים לך רווחיך. לפיכך כל רכושך מקבל טעם לפגם ומראה פניך מעלה במחשבה את מראה החיה הטמאה הזו".

יש ללמוד מכך יסוד חשוב שאדם שמתעסק בטומאה, סופו שהוא מקבל את מראה הטומאה שבה הוא דבק, כאותו יהודי חסיד שמצד אחד התחסד עם קונו, ומצד אחר התעסק בטריפות שגרמו לו לשינוי צורה.

אדם שאינו מקדש את עצמו ואינו מתקן את מידותיו הרעות - הוא אינו אלא בהמה בצורת אדם, ועל כך ממש אמר שלמה המלך החכם באדם "ומותר האדם מן הבהמה אין" (קהלת ג, יט). משום שכל דבר גשמי שהאדם מתעסק בו - משפיע על נפשו לרעה, והוא הופך להיות כאותו דבר גשמי.

אולם להבדיל, יהודי שחי בקדושה ובטהרה ומקדש את גופו בלימוד התורה ובקיום המצוות, כל דבר שהוא מכניס לגופו הופך להיות מקודש וטהור, ומהווה המשך וקיום למעשיו הטובים.

המפעל השונים, עד שהגענו לחדר מסוים שהיהודי דילג עליו ובחר להמשיך לחדר הבא.

שאלתי אותו מיד מה יש באותו חדר, אולם היהודי התחמק ואמר: "אין זה מכבוד הרב להיכנס לחדר זה, בוא נמשיך הלאה".

לשמע דבריו גברה בי סקרנותי לדעת מה מסתיר היהודי בחדר זה, והתעקשתי על רצוני להיכנס דווקא לחדר הסגור ולראות מה נעשה בו. בעל הבית נכנע להפצרותי, וכשפתח בפני את הדלת נגלה לנגד עיניי מקפיא גדול עמוס ראשי חזירים רבים!

נחרדתי כולי ממראה עיניי וקראתי: "מה זה? סלק את זה מיד!!!"

אך בעל הבית סירב: "כבוד הרב, מכאן מגיע רוב הרווח שלי לעסקי, אני מתפרנס מכך".

לשמע דבריו לא יכולתי יותר לשתוק ואמרתי לו:

"יודע אתה? תמיד רציתי לבקש ממך מחילה על שבשעה שאני פוגש אותך אני חושב על חזירים, אך כעת התבררה

ישנו יהודי חסיד במקסיקו שבאמריקה, שבכל פעם שבה הייתי נפגש עימו הייתה עולה במוחי תמונתה של החיה הטמאה - החזיר.

מעולם לא הבנתי מדוע עולה כך בראשי בראותי יהודי מעם ישראל, וכבר חשבתי לעצמי שעלי לבקש ממנו סליחה ומחילה על מחשבות אלו. אולם כיון שלא ידעתי כיצד אעשה זאת מפני הבושה שבדבר וכן מפני שחששתי שדברי עלולים לגרום להלבנת פניו - נמנעתי מבקשת סליחה זו.

באחת השנים, יהודי זה הזמין אותי לטקס קביעת מזוזה בפתח חנותו, וכיבד אותי בקביעת המזוזה מתוך כוונה שעל ידי כך תשרה הברכה במעשה ידיו ובמפעלו.

לאחר שקבעתי את המזוזה בפתח החנות הציע לי היהודי לבוא עימו לסיור במפעל שבבעלותו ואני נענית להזמנתו. כך עברנו מחדר לחדר כשבכל חדר היהודי הסביר לי מה נעשה בו, מי עובד בו ועוד כהנה וכהנה פרטים על השימוש בחדרי

בטוב טעם

טעמי מנהגי ישראל

בתפילת העמידה בשבת קודש מברכים רק שבע ברכות.

הטעם לכך הוא כי בשבת קודש אסור לאדם לבקש את צרכיו ביום שבת, ובתפילת העמידה של יום חול שיש בה שמונה עשרה ברכות יש בהם דברים שאדם מיצר עליהם אם הוא צריך להם, ועל ידי שיבקש אותם ויזכר בצרתו - ימעט בכך מעונג השבת.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע:

"ויאמר שמואל". (שמואל א; יא.יב)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר שהעם דורש משמואל שימנה עליהם מלך, ובפרשה מסופר שקורח מורד במשה ומבקש שררה. וכמו כן בהפטרה מסופר על שמואל שאמר: "את שור מי לקחתי", שהוא מענין הפרשה שבה אומר משה: "לא חמור אחד מהם נשאתי".

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

התשובה הכי טובה

כתב הגר"א באגרתו הקדושה 'עלים לתרופה' וזה לשונו: ועד יום מותו צריך האדם ליסר את עצמו, ולא בתענית וסגופים, כי אם ברסן פיו ובתאוותיו, וזוהי התשובה וזהו יותר מכל התעניות וסגופים שבעולם.

וכן כתוב בספר 'ראש הגבעה', שכשאדם רוצה להתנדב תענית, טוב יותר שיקבל עליו התענית מן הדבור ממה שיקבל עליו מן האכילה, כי ממנו לא יהיה לו נזק לא בגופו ולא בנשמתו ולא יחלש על ידי התענית הזו.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

העושר והכבוד בעבודת השי"ת

בכל יום אנו אומרים בתפילה "ויברך דוד את ה' לעיני כל הקהל - לך ה' הגדולה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי כל בשמים ובארץ, לך ה' הממלכה והמתנשא לכל לראש, והעושר והכבוד מלפניך ואתה מושל בכל".

משמע מדברים אלו, שהעושר והכבוד שייכים לבורא ברוך הוא, ורק הוא זה ששולט עליהם ומחליט למי לתת עושר וכבוד וממי להחסיר דברים אלו. ומסיבה זו כאשר רואים מלך מישאל צריך לברך "ברוך שחלק מכבודו ליראיו", וכאשר רואים מלך גוי צריך לברך "שנתן מכבודו לבשר ודם". שמכיון שהכבוד והעושר שייכים לה' יתברך, על כן אנו מברכים ומהללים אותו על כך שבחסדיו הרבים חלק והעניק מכבודו גם לבני בשר ודם.

כמו כן מנהג בישראל הוא לעמוד בתפילת 'ויברך דוד' ולתת צדקה. ויש להבין מדוע דוקא בתפילת 'ויברך דוד' נוהגים לתת צדקה?

ונראה לומר שבתפילה זו גם העני וגם העשיר נותנים צדקה ללא הבדל במעמדם ובמצבם הכלכלי, ורמז יש בדבר שלמרות שכעת העשיר הוא בעל ממון והעני חסר כל, יתכן וזהו מצב זמני בלבד, וכעבור זמן מה יתהפך עליהם הגורל, והעשיר יאבד את כספו ואילו העני יתעשר וירוויח כסף רב, וכל זאת משום שהעושר והכבוד מלפניו יתברך, ורק בכוחו להחליט מי יעשה עשיר ומי יעשה עני.

ומציאות זו, בה האדם נותן צדקה ללא כל קשר למצבו הכלכלי, מחנכת את האדם ומביאה אותו לידי הכרה ומחשבה שהעושר הוא מאיתו יתברך ולפיכך רק בכוחו הוא להחליט מה יהיה גורלו. ודבר זה בכוחו להביא את האדם לידי ענוה מוחלטת, שהרי מה לו להתגאות בעושרו בזמן שהוא רק זמני אצלו ויתכן שעד מהרה יאבד את כל כספו. וכבר מצינו עשירים גדולים שיום אחד נפלו מניויתיהם בבורסה ונותרו ללא פרוטה, ומנגד עניים מרודים זכו לפתע בירושה גדולה וכבר נתהפך עליהם גורלם והתחילו לחיות חיי רווחה.

והנה קורח הגיע לשפל המדרגה, משום שלמרות דרגתו הרוחנית הגבוהה, הוא עדיין לא הפנים את המסר שהעושר והכבוד מלפניו יתברך, ולמרות שהיה עשיר גדול כפי שנוהגים לומר 'עשיר כקורח', עם זאת הוא חיפש כבוד וגדולה להתפאר בהם. ולמרות שקורח היה עשיר גדול, כספו לא הביא לו כבוד ונראה שזוהי ההוכחה הגדולה ביותר שכסף וממון אינם בהכרח גורמים לאושר וכבוד, שלמרות שקורח התברך ברכוש גדול, הוא היה חסר סיפוק ושמחה, וביקש להתגדל ולהתכבד על חשבון אחרים. ועל כך אומרים חכמים שעניו של קורח הטעתו, שהיה לו ליקוי בראייתו ולא הכיר בכך שכבוד לא ניתן לקבל בכוח, אלא רק הקב"ה לבדו מחליט מי ראוי וזכאי להתגדל ולהתכבד.

ואמנם ישנם אנשים הקונים לעצמם כבוד בכוח הממון בזה שמסובבים עצמם במשרתים ועבדים לרוב שישרתו אותם וימלאו את כל מבוקשם, אך כבוד זה הוא רק למראית עין, ובזמן שלאדם לא תהיה אפשרות לשלם ולממן את אחזקת המשרתים, כל כבודו ילך ויעלם כלא היה. ומנגד מצינו גדולי עולם שהיו עניים מרודים, אך למרות זאת זכו לכבוד מלכים מתוך כך שהעולם הכיר בצדקותם וגדלותם, ואף לאחר שהצדיקים נפטרו מזה העולם, ממשיכים כולם להזכיר את שמם מתוך כבוד ויראה, שכאמור, לא הכסף הוא זה שמביא את הכבוד, אלא התורה ומידותיו הטובות של האדם.

ובזה היה נעוץ הכישלון של קורח, שביקש לעצמו כבוד בזמן שהקב"ה מנע זאת ממנו, ומכיון שקורח רצה להתכבד באופן מלאכותי מבלי שהקב"ה יעניק לו זאת, לפיכך הגיע לשפל המדרגה עד כדי מרידה בכבוד שמים.

אמרי שפר

מדרשי חז"ל על פרשת השבוע

נותן בהם סימנים

"ואנשים מבני ישראל חמשים ומאתים". (במדבר טז. ה)

מי הם? אליצור בן שדיאור וחביריו, האנשים "אשר נקבו בשמות". אף על פי שלא פרסמן הכתוב נתן סימניהן ומתוך המקראות את מבין אותם.

משל למה הדבר דומה?

לבן טובים שנמצא גונב כלים מבית המרחץ ולא היה רוצה בעל הגניבה לפרסמו, התחיל נותן סימניו. אמרו לו; מי גנב עליך? אמר להם אותו בן טובים, בעל קומה ושיניו נאות ושערו שחור וחוטמו נאה.

משנתן סימניו - ידעו מי הוא.

אף כאן; אף על פי שסתמן הכתוב - בא ונתן סימניהן ואתה יודע מי הם.

נאמר להלן (במדבר א) "אלה קריאי העדה נשיאי מטות אבותם ראשי אלפי ישראל הם. ויקח משה ואהרן את האנשים האלה אשר נקבו בשמות". ונאמר כאן "נשיאי עדה קרואי מועד אנשי שם". ("במדבר רבה")

כנגד ארבעה רשעים

"סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה". (במדבר טז. כו)

שנו רבותינו ארבעה נקראו רשעים: הפושט ידו על חבירו להכותו, אף על פי שלא הכהו נקרא רשע, שנאמר "ויאמר לרשע למה תכה רעך", הכית לא נאמר אלא "למה תכה".

והלוה ואינו משלם, שנאמר "לוה רשע ולא ישלם" (תהלים לז. כא).

ומי שיש לו עזות פנים ואינו מתבייש מגדול הימנו, שנאמר "העז איש רשע בפניו" (משלי כא. טט). ומי שהוא בעל מחלוקת, שנאמר סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים (במדבר טז. כו).

ושניהם היו בדתן בעל מחלוקת, שנאמר "סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים". ושניהם חרם, ליקוי, קללה, תועבה. ויש אומרים תכלית, כלייה מביא לעולם.

("מדרש תנחומא")

גם וגם

"וכל ישראל אשר סביבותיהם נסו לקלם". (במדבר טז. לד)

שהיו צווחין 'משה הצילנו'.

"ואש יצאה מאת ה' ותאכל את החמשים ומאתים איש מקריבי הקטרת". שאילו נשרף ולא נבלע - היו הבלועים מתרעמים ואומרים; קרח שגלגל עלינו כל הפורענות הזה, הרי ניצול, ואנו נבלעים. ואילו נבלע ולא נשרף - היו השרופים מתרעמים ואומרים; קורח שהביא עלינו כל הפורענות הזה הרי ניצול ואנו נשרפים.

לפיכך נידון בשני מיתות, להטו האש תחלה לעיני הנשרפים, למה, שהיתה בידו מחתה, שנאמר "אתה ואהרן איש מחתתו", וקלעתו האש כדור והיתה מתגלגלת בו עד שהביאתו לפי הארץ בין הבלועים, שנאמר "ותבלע הארץ אותם ואת קרח".

("מדרש ילמדנו")

פרקים במסכת חינוך הבנים

פלגי מים

יש הורים שדווקא משום היותם מבקשים את טובת ילדיהם אינם מציבים בפניהם שום גדרים או גבולות. אלו דווקא נכנסים לקטגוריה של מוצרי צריכה בסיסיים בכל בית: שינה בזמן, ריבוי רכישת ואכילת ממתקים, סידור חפצים שפוזרו על ידם וכדו'. הורים אלה נוהגים כן מתוך הנחה שילד שמותר לו יותר, הוא גדל מאושר יותר.

ולא היא! מדוע? נשתמש במשל ידוע: עשיר מופלג אשר אינו רואה אתגר ברכישת וילונות חדשים לחלונות ביתו, הנאתו מרכישתם פגומה ואינה מתקרבת כלל להנאתו ואושרו של אדם שהוא מתפרנס מיגיע כפיו אשר סוף סוף הגיעו חסכוניותו לסכום המאפשר לממש את חלומו: רכישת וילונות חדשים לחלונות הבית.

כך בדיוק קורה עם ילד שהוא יודע כי כל משאלותיו יתמלאו וכל ממתק, וכל משחק שהוא חפץ בו - יקבלו בוודאי, שהוא ניזוק בכפלים. דבר ראשון יש לו מחסור מהציפייה ומההשתוקקות, שהם למעשה מהווים תנאי הכרחי לאושר וסיפוק,

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו ז"ע"א

בהיותי כבן עשרים ושש, כך סיפר מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, עליתי לקברו של סבי הקדוש רבי חיים פינטו ז"ע"א. כיון שראיתי שביית העלמין לא מספיק נקי - שכרתי פועלים שינקו את המקום ויעניקו לו מראה מכובד כיאה למקום שבו טמון צדיק וקדוש ובו נישאות מידי יום תפילות הרבים לריבון העולמים.

כאשר התכוננתי לשוב לקזבלנקה גיליתי להפתעתי שלא נותר בידי כסף לשלם עבור הנסיעה, משום שאת כל כספי שהיה עימי נתתי לפועלים שניקו את בית העלמין.

האוטובוס האחרון לקזבלנקה אמור היה לצאת בתוך שעה, ואני לא ידעתי מה אעשה, כיצד אשוב בחזרה לאכסניה שלי?

בעודי פוסע לכוון תחנת האוטובוס פניתי בתחינה לבורא עולם בזכותו של סבי הקדוש ז"ע"א שיעזור לי בבעיית כיון שהכונה שלי הייתה רק לטובה, את כל כספי נתתי לצורך ניקיון בית הקברות מתוך דאגה לכבודם של הנפטרים, וכעת לא נותרה בידי כל פרוטה עבור הוצאות הדרך בחזרה למקום ממנו באתי כשהגעתי לתחנה ראיתי מרחוק את האוטובוס שעליי לנסוע בו, ובלבי עלתה שוב המחשבה: 'מאין יבוא עזרי?'

לפתע שמעתי קול קורא מאחוריי: "הנה הוא!"

סובבתי את ראשי לאחור ולהפתעתי הרבה גיליתי את ר' דוד לוב ז"ל, יהודי חשוב מזקני יהודי אסווריא שזכה להאריך ימים בזכות ברכתו של כ"ק סבי רבי חיים פינטו ז"ע"א. ר' דוד שאל אותי האם יש לי כסף עבור הנסיעה, ואני, שהייתי מופתע מאד השבתי לו בשלילה ואף אמרתי לו שאני תוהה ונבוך מה אעשה בעניין. לשמע תשובתי ר' דוד התרגש מאד וסיפר לי שהצדיק רבי חיים פינטו ז"ע"א ניגלה אליו בחלומו שלוש פעמים ואמר לו ללכת לתחנת האוטובוס כדי לתת לנכדו כסף עבור נסיעתו. כשהתעורר משנתו הוא סיפר לאשתו על דבר החלום המשונה, אך היא ביטלה את הדברים ואמרה לו: "חלומות שווא ידברו".

כיון שהחלום חזר על עצמו שלוש פעמים הוא חש בתוכו צורך פנימי ללכת לתחנת האוטובוס ולבדוק האם יש ממש בחלומו. והנה הוא רואה שחלומו היה אמיתי!

אשתו של ר' דוד לוב שמעה את סיפור הדברים, ראתה שבכוח הצדיקים לפעול בעולם הזה גם לאחר מותם, היא הבינה שמי שדואג לכבודם של הצדיקים ולמקום קבורתם לאחר מותם - משמים נותנים לו על כך שכר בעולם הזה ובעולם הבא, וכמו כן היא הבינה שבזלזול בחלום בעלה היה חוסר כבוד כלפי הצדיק, ולפיכך היא מיהרה לבקש את סליחת הצדיק רבי חיים פינטו ז"ע"א ואת מחילתו.

ברוך ה' שהיה בעזרי ושלח לי את דמי הנסיעה בדרך פלאית, כך יכולתי לעלות על האוטובוס האחרון שיובילני למחוז חפצי.

אך את זה לא תאכלו".

דיבור: "לא תלך רכיל בעמך. לא תשא את שם ה' אלקיך לשווא".

רגשות: "לא תטור". "לא תשנא את אחיך בלבבך".

אם נפנה כעת את המבט לעבר החינוך הכללי, שהוא כידוע מושפע מהתרבות המערבית, חינוך זה מרגיל ומחנך את הילד בלי להשים לב לנצל את העולם הזה עד תום, בבחינת אכול ושתה כי מחר נמות. אין גבולות, הריסון לא קיים, כל התאוות פתוחות וזמינות לפני האדם. בעצם לא כל התאוות, אנו הרי מכירים את הפתגם 'השמים הם הגבול', ולפתגם זה יש להוסיף תוספת אקטואלית "המשטרה היא הגבול". לומר, עשה ככל שברעיוןך, אך היזהר לבלתי תיתפס על ידי המשטרה כי אז שוב לא תוכל למלא ולהגשים את תאוותיך הגופניות.

הרב זמיר כהן, מחדד את הרעיון בעובדה שהתוצאה מחוסר הריסון והצבת הגבולות לילד, היא דכדוך ועצב נפשי הקיימים בקרב צעירים המתחנכים בחינוך הכללי, לצד חוסר יכולת להתמודד עם קשיי החיים. "מי שמתרגל להתייחס לנהנתנות החומרית כאל תכלית החיים, יאבד את שמחת החיים כאשר יחסרו לו מילויי התאוות".

החינוך התורני לעומת זאת מעניק דוגמא אישית לילד לחיים בעלי תכלית רוחנית נצחית, לצד עמידה בגבולות וריסון תאוות. כמו וייתור על קרטיב ביום שרבי, משום שאין לקרטיב הכשר. עצירת משפט באמצע הדיבור, מחשש ללשון הרע. ועוד כהנה וכהנה.

ואולי גם חלק בלתי נפרד מעוצמת ההנאה.

שנית, אותו ילד סבור שהרגל זה ימשך כל ימי חייו. אבל המציאות היא שכשהוא יגדל ולא יקבל את כל שיחפוץ, או אז הוא יחיה בתסכול, במרירות ובכעס.

יש לפעול לזריעת זרעי החינוך בכל תחום אשר הילד בשל עבורו. שכון הילד אשר גדל בגישת השילוב הנכון בין השמאל הדוחה לבין הימין המקרבת, נעשה ילד כשיר ביותר לקליטת זרעי החינוך בתחומים המתאימים לגילו.

החינוך המעשי מתבצע באמצעות הדרכה נכונה ופיקוח נבון, עד ליישם הנדרש בכל תחומי החיים. כגון, מתן כבוד לזולת, להורים ולמורים; התגברות על רגשות שליליות ומידות רעות כמו כעס, גאווה, קנאה ושנאה, זהירות בממון הזולת שלא לקחת או להשתמש במה שאינו שלו, דחיית סיפוקים והימנעות מביצוע פעולות אסורות, ביצוע מצוות מעשיות המתאימות לגילו וכל הנהגה נכונה.

בהזדמנות זאת יש לציין את התוצאה החינוכית הנפלאה, לה מגיע ביתר קלות ילד המתחנך על פי כללי החינוך התורני. ילד זה מתרגל משחר נעוריו לגדרים וגבולות בכל תחום.

מלאכה: "ששת ימים תעבוד וביום השביעי תשובת".

לבוש: "גדילים תעשה לך על ארבע כנפות כסותך אשר תכסה בה". וכמו כן איסור "לא תלבש שעטנז".

אכילה: "זאת הבהמה אשר תאכלו וכו'".